

генъ. Напролѣтъ корабитѣ взематъ зимувалитѣ на острова съотечественници и ги занасятъ по домоветѣ имъ.

Еднажъ, прѣди повече отъ сто години, случило се и на четирма руси да прѣкаратъ въ Шпицбергенъ повече отъ шесть години и, при всичко че се борили съ студъ, гладъ, диви звѣрове и всѣкакви лишения, пакъ почти всички останали живи. Подробноститѣ за тѣхното прѣкарване въ ледената пустиня сж толкова любопитни, че заслужаватъ да се запознаемъ съ тѣхъ.

Въ 1743 год. единъ малкъ корабъ тръгналъ отъ гр. Архангелскъ на ловъ за китове и, щомъ излѣзълъ Бѣлото море въ ледовития океанъ, той билъ занесенъ отъ силна буря къмъ източния брѣгъ на Шпицбергенъ. Тамъ корабътъ тѣй се задрѣстилъ въ ледоветѣ, че не можалъ повече да плава. Китоловцитѣ трѣбвало тогава да зимуватъ между ледоветѣ. Шкиперътъ на кораба, Алексей Химковъ, който не веднажъ е дохождалъ на о-ва, си спомнилъ, че нѣкъдѣ тѣдѣва нѣколцина мезенски китоловци построили кжщичка, която прѣдполагалъ да е запазена. Трѣбвало да я намѣрятъ, за да се запазятъ отъ настѣпилитѣ студове. Химковъ, неговиятъ синъ и още двама матрози, Степанъ Шараповъ и Тодоръ Верагинъ, като взели една пушка, топоръ, едно котле, 3—4 килограма брашно, единъ ножъ и малко тютюнъ, тръгнали да я дирятъ. Слѣдъ дълго и трудно скитане по леда, тѣ най-послѣ сполучили да стигнатъ до брѣга. Тукъ тѣ дѣйствително намѣрили кжщичката, но полуразвалена. Като прѣнощували въ нея, тѣ се върнали по сжщия пѣтъ, за да взематъ отъ кораба и останалитѣ си другари и да се снабдятъ съ хранителни припаси. Можете ли си